

Vasas Tamás

A ninivei Jónás

mennyi szemét, mennyi lom. kicuccolt az oltalom
 ebből a városból, és talán végleg. az utcákat nem
 mossák, a járdákat nem söprik, egy kukát sem
 ürítenek ki. mindenki ott végzi a dolgát, ahol
 rájön, mindenki ott csinál, amit akar, ahol
 csak kedve támad. szétfújt síkátorok,
 feltört bankautomaták, negyedikről
 zuhanó csecsemők.

nem ismerek utálatosabb porfészket,
 mégis mindig, én mindig csak ide
 tartok. hogy legalább egy útszéli
 gengszternek, egy cipőtisztító
 fiúnak, egy öreg kurvának
 névjegykártyát adhassak.
 hogy tudják, én vagyok
 az, az a jónás, nem az,
 a másik. akit tényleg
 lehet hívni, az, aki
 tényleg visszatér
 oscar-díj nélkül
 is, bármikor.

Jób felejtője

minden nap szebb nap volt.
 mégis, egyet sem cserélnék
 el erre. mert most, ma vagy
 itt, láthatod: nem hazudtam.
 megöregedtem és beteg
 vagyok. meghalt mindenki.
 utcán lakom. kuponokat
 gyűjtök, hogy néha sült
 krumplit ehessenek egy
 eldugott gyorsbüfében.
 és a szívemet szétfeszíti
 a nyugtalan, kíváncsi
 hála. mert még nem
 látom ennek a
 történetnek
 a végét.

Vasas Tamás
 (1989, Debrecen)
 költő, zenész, jogász,
 Budapesten él